

Sygn. akt I Ca 104/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Okręgowy we Włocławku Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSO Mariusz Nazdrowicz (spr.)

Sędziowie: SSO Maria Woźniak

SSO Barbara Baranowska

Protokolant st. sekr. sąd. Halina Baszewska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 r. we Włocławku

na rozprawie

sprawy z powództwa L. K.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) we W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki L. K.

od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 15 października 2012r. – sygn.. akt I C 1123/12

oddala apelację.

SSO M.W. M..N. S. B. B.

Sygn. akt I Ca 104/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2012 r. Sąd Rejonowy we Włocławku oddalił powództwo L. K. przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) we W. o zapłatę kwoty 199,48 zł (z ustawowymi odsetkami od 28 grudnia 2010 r.) i orzekł , że powódka ponosi koszty postępowania. Podstawą tego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i ich ocena pawana:

W dniu 26 maja 2009 r. pozwana Wspólnota (której członkiem jest min. L. K.) podjęła uchwałę nr (...)w sprawie zatwierdzenia planu gospodarczo – finansowego na 2009 r. W § 3 w/w uchwały przyjęto jako podstawę naliczenia stawki zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością metr kwadratowy powierzchni mieszkalnej.

Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z 29 grudnia 2010 r. sygn. akt I C 142/09 uchylił § 3 w/w uchwały oddalając powództwo o uchyleniu jej w szerszym zakresie. Biorąc pod uwagę, że powódka domagała się korekty płaconej przez nią zaliczki od powierzchni mieszkania zamiast prawidłowo od wielkości udziału w nieruchomości Sąd I instancji uznał, że podstawą roszczenia są przepisy o nienależnym świadczeniu (art. 410 § 2 kc). W świetle

wspomnianego wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku odpadła – i to ze skutkiem *ex tunc* – prawna podstawa naliczenia opłat w oparciu o powierzchnię lokali mieszkalnych. Wobec tego Wspólnota powinna dokonać stosownych rozliczeń w sposób wynikający z przepisów prawa (art. 12 ust 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn.: Dz.U. z 2000 r. Nr 80, p.903 ze zm.) i ewentualnie dostosowanej do tych przepisów uchwały, czego jednak nie uczyniono. Jednakże powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż L. K. nie udowodniła wysokości nienależnie uiszczonej na rzecz pozwanej kwoty, gdyż nie przedstawiła na tą okoliczność jakichkolwiek dowodów. Wystawiona przez nią kwota księgową nie jest podstawą do przyjęcia, by taka właśnie była wysokość nienależnego świadczenia. W przypadku dochodzenia roszczeń opartych na przepisach o nienależnym świadczeniu obowiązek wykazania jego wysokości spoczywa na powodzie. Nieudowodnienie tej okoliczności skutkować musi oddaleniem powództwa. Podstawą rozstrzygnięcia był przepis art. 411 kc „*a contrario*” w zw. z art. 6 kc. O kosztach Sąd I instancji orzekł w myśl art. 98 kpc.

Apelację od tego wyroku wносиła powódka zarzucając nieważność postępowania (wskutek pozbawienia możliwości obrony jej praw poprzez nieprzeprowadzenie całości postępowania dowodowego, brak wyjaśnienia sprzeczności w postępowaniu dowodowym i pominięcie niektórych dowodów przy zaniechaniu wskazania, które zostały uznane za wiarygodne, a którym wiarygodności odmówiono), niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wskutek nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań świadka M. K.), sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego (wskutek dokonania oceny dowodów z pominięciem przesłuchania powoda i ewentualnych świadków oraz z pominięciem dowodu obrazującego wysokość dochodzonej kwoty). Oprócz tego skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 12 ustawy o własności lokali oraz sformułowała pod adresem Sądu zarzut, iż ten „*unieważnił* prawomocny wyrok Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 29 grudnia 2010 r. sygn. akt I C 142/09”. Powołując się na powyższe apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Włocławku ewentualnie o jego zmianę i zasądzenie dochodzonej kwoty przy uwzględnieniu kosztów procesu za obie instancje.

Pozwana nie zajęła stanowiska odnośnie wniesionego środka odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wobec braku jakichkolwiek uzasadnionych podstaw i tym samym oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do najdalej idącego zarzutu nieważności postępowania niezbędne jest podkreślenie, że powódka dopatrywała się jej w sugerowanych mankamentach postępowania dowodowego. Abstrahując w tym momencie od tego (o czym będzie za chwilę szerzej mowa), że nie miały one miejsca to przyczyną nieważności postępowania wskazanej w art. 379 pkt 5 kpc nie mogą być wadliwości w postępowaniu dowodowym ani w ustaleniu stanu faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2009 r. IV CSK 513/08 nie pub.: LEX nr 610221). Nie stanowi więc przesłanki nieważności ani oddalenie wniosku dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z 8 lipca 2011 r. IV CSK 603/10 nie pub.: LEX nr 1001332) ani nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2011 r. II UK 339/10 nie pub.: LEX nr 898704).

Jeżeli chodzi o zarzut niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy to najogólniej mówiąc ten wypadek naruszenia przepisów procesowych wiąże się z lukami w ustaleniach faktycznych wskutek tego, że Sąd albo nie dopuścił wskazanego przez stronę dowodu albo też nie przeprowadził określonego dowodu z urzędu. Apelująca w postępowaniu przed Sądem Rejonowym nie złożyła żadnych wniosków dowodowych, więc siłą rzeczy pierwsza ze wskazanych ewentualności nie wchodziła w grę. Natomiast zgodnie z treścią przepisu art. 232 § 2 kpc to na stronach spoczywa obowiązek (ciężar) gromadzenia materiału dowodowego zgodnie z kontradiktoryjnym modelem procesu. Sąd ma prawo do inicjatywy dowodowej, ale przeradza się to w jego obowiązek tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach min. w razie podejrzenia fikcyjności procesu w sprawach o prawie stanu lub gdy strona procesu jest wyjątkowo nieporadna (tak przykładowo Sąd Najwyższy w wyroku z 22 marca 2007 r. III CSK 375/06 nie pub.: LEX nr 308863). Żaden z tych przypadków w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi. Dodać

jedynie można, że skarżąca jest reprezentowana przez pełnomocnika legitymującego się - co ten sam podkreśla - Licencją Zarządcy (...), więc o jakiegokolwiek nieporadności nie może tu być mowy.

Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 kpc nie może polegać- co oczywiste – na nieprzeprowadzeniu dowodów, gdyż przepis ten reguluje kwestię oceny materiału dowodowego, a nie prawidłowości jego gromadzenia. Wbrew natomiast sugestiom skarżącej Sąd I instancji właściwie ocenił moc dowodową „noty księgowej (...) z dnia 12.02.2011 r.". Jest to dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc i jako taki nie korzysta z domniemania (jak w przypadku dokumentu urzędowego) zgodności z prawdą (iż zaświadcza on prawdziwy stan rzeczy). W żadnym razie nie tworzy też zobowiązania (jak np. weksel czy czek), podobnie zresztą jak przykładowo faktura VAT. Jego przedłożenie nie zwalnia więc strony powołującej się na taki dokument od obowiązku wykazania istnienia stosunku prawnego będącego podstawą roszczenia i wysokość dochodzonej pretensji. A dowodów na tą ostatnią okoliczność – na co słusznie zwrócił uwagę Sąd meriti – strona powodowa nie przedstawiła.

Zarzut naruszenia prawa materialnego jest najprawdopodobniej wynikiem niezbyt wnikliwego zapoznania się z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy wyraźnie przecież podkreślił, że odpadło prawne pobieranie przez pozwaną zaliczek w oparciu o uchwałę nr (...)z 26 maja 2009 r.. Powództwo zostało oddalone tylko wobec nieudowodnienia wysokości zgłoszonego żądania. Zarzut „unieważnienia” prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku w sprawie I C 142/09 nie wymaga bliższych rozważań, gdyż jest on całkowicie niezrozumiały. Wystarczy ograniczyć się do stwierdzenia- pomijając już inne kwestie związane z takim jego brzemieniem- że Sąd I instancji w żaden sposób (w tym poprzez „unieważnienie”) nie podważył treści wspomnianego wyroku.

Wszystkie dowody zgłoszone w apelacji mogły być przedstawione w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Pozbawione były więc cechy nowości w rozumieniu art. 381 kpc i dlatego Sąd odwoławczy oddalił wnioski dowodowe powódki zgłoszone na tym etapie postępowania.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak na wstępie.

SSO Maria Woźniak SSO Mariusz Nazdrowicz SSO Barbara Baranowska